

Хрещення Володимира Великого

Олександр Олесь

Біля княжої палати
Зеленіє пишний сад.
Попід липами густими
Стали ідоли у ряд.

Ідол Волоса, Перуна,
Ось Сварожич, там Стрибог,
А за ними найщедріший,
Найласкавіший Дажбог.

Перед кожним тиха жертва
Тліє в полум'ї блідім,
І іде, летить угору,
Як молитва, сизий дим.

Задивився Володимир,
Потонув в своїх думках,
І шукають його очі
Правди в синіх небесах.

"Хто — Христос? Чого навчав він?
І хотів добра чи зла,
І чому христову віру
Мудра Ольга прийняла?"

І скликає Володимир
На нараду мудреців...
І послав він їх пізнати
Кожну віру і богів.

І до кожної країни
Їдуть княжі посланці...
Роздивились, все пізнали
І вернулись мудреці.

І сказали: "Ми пізнали
Віру кожної землі,

Та найліпша — віра грецька,
Не забути нам її".

І послам своїм щасливий
Володимир відповів:
"Я давно уже, бояри,
Охреститися хотів.

Я візьму за жінку Анну,
Доню грецького царя, —
Як волхвів, до Царгороду
Все вела мене зоря".

А як греки не схотіли
І відмовили йому,
Став він військом облягати
Грецький Корсунь у Криму.

Не злякались корсуняни,
Зачинились і сидять.
Досить в них води і хліба,
Ждуть вночі, а вранці сплять.

Та гадає Володимир:
"Я їх викличу на бій,
Хай три роки тут простою,
Але Корсунь буде мій!

Час ішов. Сміялись греки,
Бо пожива в них була,
Аж летить колись до князя
З міста пущена стріла.

Українець Анастазій
Написав на тій стрілі:
"В місто йде вода по трубах,
Знищ негайно їх в землі".

Без води скорились люде.
Володимир переміг
І з листами посилає

В Царгород послів своїх:

"Царю! Зважся ти на мене
Заміж видати сестру,
Коли ні, — як взяв я Корсунь,
Царгород твій заберу".

І у Корсунь переможно
Повернулися посли,
І усюди по дзвіницях
В місті дзвони загули.

Охрестився Володимир
І з княгинею назад
Повертається у Київ
До покинутих палат.